

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2010, č. j. 11 Ca 79/2009 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 2. 3. 2010, č. j. 11 Ca 79/2009 – 36, zamítl Městský soud v Praze žalobu, jíž se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 17. 12. 2008, č. j. vos/433/09, kterým jí Rada uložila pokutu ve výši 250 000 Kč za porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů stanovené v ust. § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Porušení citovaného ustanovení se stěžovatelka dopustila tím, že dne 20. 2. 2008 ve 20:00 hodin na programu ČT 2 odvysílala pořad Ta naše povaha česká s podtitulem Srp, kladivo a „haknkrajc“, ve kterém nebyl dán prostor k vyjádření osobám s opačným názorem na otázku používání komunistické symboliky a legality komunistické strany. V odůvodnění městský soud uvedl, že žaloba je velmi obecná, stěžovatelka v ní cituje část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost a nesprávnost úvahy Rady. Namítala–li stěžovatelka, že věc nebyla Radou správně kvalifikována, neboť k tvrzenému porušení zákona nedošlo, opět neuvedla, proč se domnívá, že tomu tak je a v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Neuvedla

žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty, za kterou jí byla uložena pokuta. Pokud obecně odkázala na zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu (dále jen „zákon č. 198/1993 Sb.“) a na § 198 a § 260 tr. zák., nelze ani z této námitky dovodit, co konkrétně Radě vytýkala, když v podstatě pouze konstatovala, že tyto zákony existují. Nedůvodnou shledal městský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Posuzování platné legislativy totiž nebylo předmětem řízení a napadené rozhodnutí se nemohlo stát nepřezkoumatelným v důsledku toho, že se Rada nevypořádala s odkazy stěžovatelky na platnou legislativu. Stěžovatelka přitom ve správním řízení výslovně neargumentovala legislativou, když obě její vyjádření jsou sepsána ve stejně obecné poloze jako žaloba. Rovněž námitku, že otázka legality komunistické strany uvedená ve výroku I. napadeného rozhodnutí v předmětném pořadu nastolena nebyla a že z výroku není zřejmé, kterou komunistickou stranu měla Rada na mysli, neshledal městský soud důvodnou. Z promítnuté nahrávky městský soud zjistil, že v pořadu hovořil senátor Štětina o Komunistické straně Čech a Moravy (dále jen „KSČM“), jmenovitě i o jejím předsedovi Filipovi. Pořad tedy dává nastolené téma do souvislosti se současnou parlamentní stranou. To je zcela patrné i z obsahu pořadu, ve kterém otázka, zda má či nemá tato politická strana místo na naší politické scéně, skutečně nastolena byla. Bylo tedy namístě, aby se s touto otázkou zabývala i Rada ve svém rozhodnutí. K námitce vytýkající Radě, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve konstatovala uložení pokuty ve výši 100 000 Kč a následně udělila pokutu ve výši 250 000 Kč, městský soud uvedl, že z obsahu rozhodnutí je patrné, že se jedná o zjevnou písařskou chybu. V odůvodnění je již dále uvedena částka 250 000 Kč a tato částka je i ve výroku rozhodnutí. Toto pochybení neznamená, že jde o rozhodnutí vydané v rozporu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedla, že městský soud v napadeném rozsudku zjevně omylem uvedl, že se stěžovatelka domáhala zrušení Rady nikoliv jejího rozhodnutí. K závěru městského soudu o obecnosti žaloby stěžovatelka poukázala na své vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 23. 7. 2008 a na výrok filozofa Jeana Paula Sartra, kterým argumentovala při soudním jednání. Pokud Rada vytýkala absenci vyjádření osob s opačným názorem na používání komunistické symboliky, je na místě se ptát, proč stejná výtka nesměřovala k symbolice fašistické. Stěžovatelka považuje za nesporné, že jak komunistické, tak i fašistické hnutí jsou hnutími směřujícími k potlačování práv a svobod člověka a užívaní jejich symbolů je stejným způsobem zavrženíhodně. Z této premisy vycházeli i tvůrci pořadu, Rada se však touto námitkou nezabývala. K závěru městského soudu, že posuzování platné legislativy nebylo předmětem řízení, stěžovatelka uvedla, v daném případě se nelze platné legislativě vyhnout, a to nejen zákonu o vysílání, ale i právnímu režimu komunistické symboliky. Stěžovatelka v žalobě odkazovala na zákon č. 198/1993 Sb. a ust. § 198 a § 260 tr. zák. Existenci pořadem zobrazovaného paradoxu rozdílného vztahu veřejnosti k symbolům fašismu a komunismu tak rozhodnutí Rady, a následně napadený rozsudek, pouze potvrzuje. Zmiňuje–li ve výroku otázku legality komunistické strany, má stěžovatelka za to, že tento subjekt není dostatečně konkrétně vymezen a dovozovat jeho identitu z dalšího obsahu pořadu, jak to učinil městský soud, je pro interpretaci rozhodnutí nepřípustné a to zvláště za stavu, kdy v České republice aktuálně působí KSČM a Komunistická strana Československa. Dále stěžovatelka upozornila na to, že rozhodnutí Rady je opatřeno k nadepsanému textu „Ing. Václav Žák,

předseda Rady pro rozhlasové a televizní vysílání“ nečitelným podpisem uvozeným zkratkou „v. z.“. Rozhodnutí tedy nebylo podepsáno předsedou orgánu a nesplňuje tak parametry písemného jednání Rady podle ust. § 9 odst. 2 zákona o vysílání. Námitkou vznesenou stěžovatelkou při jednání se městský soud nezabýval, ač by se měl touto vadou působící nicotnost zabývat z úřední povinnosti. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že z kasační stížnosti není zřejmé, z jakých důvodů stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný. Může tak jít o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před městským soudem, tedy o nepřípustnou kasační stížnost. Stěžovatelka přitom ani v žalobě neuvedla, v čem spatřuje nezákonnost a nesprávnost správní úvahy Rady. Městský soud se v napadeném rozsudku vyrovnal se všemi žalobními námitkami, které stěžovatelka teprve při ústním jednání upřesňovala. Odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečně podrobné, srozumitelné a přesvědčivé. Kasační stížnost je nedůvodná, a proto Rada navrhla její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatelka poukázala na to, že městský soud mylně uvedl, že se domáhala zrušení Rady a nikoliv jejího rozhodnutí, nemá tato zjevná písařská chyba podle Nejvyššího správního soudu vliv na zákonnost napadeného rozsudku a stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti nezákonnost napadeného rozsudku z tohoto důvodu ani nenamítala.

Stěžovatelka k závěru městského soudu o obecnosti žaloby odkázala na své vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení a na výrok filozofa Jeana Paula Sartra týkající se vyváženosti, kterým argumentovala již při soudním jednání. Rovněž užila srovnání obecného vnímání komunistické a fašistické symboliky. Vzhledem k tomu, že tímto polemizuje výhradně se závěry vyslovenými Radou v napadeném rozhodnutí, není zřejmé, co konkrétně vytýká napadenému rozsudku. Nejedná se proto o stížní bod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se touto argumentací nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu a primárním smyslem řízení o kasační stížnosti tedy není přezkum závěrů vyslovených ve správním rozhodnutí.

Ve vztahu k této námitce považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na to, že žaloba, kromě poměrně obsáhlé rekapitulace průběhu správního řízení a obecných odkazů na zákonná ustanovení, obsahovala pouze dva konkrétní žalobní body, a to námitku týkající se rozporu odůvodnění správního rozhodnutí ve vztahu k výši uložené pokuty a také námitku, že z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, kterou komunistickou stranu měla Rada na mysli. Pokud se tedy městský soud s těmito

námitkami vypořádal a zbývající část žaloby označil za obecnou, nelze tomuto závěru nic vytknout.

Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, poukázala na existenci zákona č. 198/1993 Sb. a na některá ustanovení trestního zákona. Pouhý obecný poukaz na existenci právních norem však nelze považovat za relevantní stížní bod, na jehož základě by bylo možné napadený rozsudek přezkoumat. Dostatečnou konkretizací této části kasační stížnosti není ani další obecné tvrzení stěžovatelky, že se při posuzování věci nelze vyhnout platné legislativě. Touto argumentací se proto Nejvyšší správní soud dále nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti zopakovala žalobní námitku nedostatečné identifikace komunistické strany ve výroku správního rozhodnutí. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že z výroku správního rozhodnutí je jasně seznatelné, že nevyváženost předmětného pořadu Rada shledala v tom, že k otázce legality komunistické strany neobsahoval žádnou názorovou opozici. Z odůvodnění správního rozhodnutí je pak jednoznačně zřejmé, že komunistickou stranou měla Rada na mysli KSČM. Tato politická strana je opakovaně výslovně zmiňována a jmenován je i její předseda Filip. Odůvodnění správního rozhodnutí tak v dané věci pouze přípustným způsobem konkretizuje jeho výrok. Přesnou identifikaci komunistické strany nelze v dané věci považovat za obligatorní náležitost výroku a absence tohoto údaje nemůže být důvodem nezákonnosti rozhodnutí Rady. Městský soud tedy tuto otázku v napadeném rozsudku zhodnotil správně, a tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatelka dále namítala, že se městský soud nezabýval námitkou, že rozhodnutí Rady nebylo podepsáno jejím předsedou, ačkoliv se touto vadou způsobující nicotnost rozhodnutí měl zabývat z úřední povinnosti.

Správní soudy jsou povinny k případné nicotnosti správního rozhodnutí přihlížet z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Pokud se však městský soud k otázce podpisu správního rozhodnutí v napadeném rozsudku výslovně nevyjádřil, znamená to, že nicotnost napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu neshledal. K tomu je třeba uvést, že stěžovatelka v žalobě tuto námitku nevznesla, a pokud tak učinila při jednání, jednalo se o argumentaci uplatněnou po lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Městský soud tedy neměl důvod se touto argumentací zabývat.

Jak Nejvyšší správní soud již dovodil ve své judikatuře, formální nedostatky písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí (např. podpis oprávněné úřední osoby či podpis úřední osoby za správnost), nemohou způsobit nicotnost správního rozhodnutí. Za nicotné by mohlo být považováno pouze v případě, kdyby absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez vědomí této osoby a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejedná (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 – 70, a ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, přístupné na www.nssoud.cz). V daném případě však nic nenasvědčuje tomu, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno bez vědomí předsedy Rady. To ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti ani netvrdila. Skutečnost, že rozhodnutí bylo podepsáno jinou osobou, by mohla být za určitých okolností vadou způsobující nezákonnost

rozhodnutí, to však nemohlo být předmětem posouzení, protože stěžovatelka v žalobě tuto vadu nenamítala. Také tato stížní námitka je tedy nedůvodná.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Radě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu